

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan, Tarım Kredi Kooperatifi'ne ait bir markette yaptığı alışveriş sonrası gözlemlerini aktardı: "Fiyatlar gayet uygun"

KASA

BİZ ÖNDEN GEÇSEYDİK,
BİZİMKİ TEK PARÇA .

BİRİLERİ

"Mezuniyette suya düşen Kübra, evleniyormuş."

Mezuniyette birinin suya düştüğünü hatırlıyorum, suratı da aklımda ama adının baş harfi bile yok. Hatta aklımdaki bu noksanlığı yıllar

önce erdem denen sıvayla kapattım. Bana göre lisede ve hatta hayatta birtakım olaylar yaşanır, bu olayların öznelere bir önemi yoktur; yapılanlar ve söylenenler insanlığın ortak bilincinde birer anı olarak yaşamaya devam edecektir. Mezuniyette biri suya düştü evet, bunu gören ben dahil herkes çok mutlu oldu, eğlendi tamam. Bu anıyı neden hala suya düşen kızın omuzlarına yüklüyoruz Üçüncü bir göz olarak dahil olduğum bir olayın baş öznesini hatırlayamamam neden sorun olsun? Ayrıca Kübra, isminin "Mezuniyette havuza düşen kız" olarak yaşamasını ister miydi gerçekten? Her yıl yüzlerce dağcı, Everest'in tepesine çıkıp isimlerini ölümsüzleştirmeye çalışıyor. Bunu başarabilen ilk Türk ünvanlı Nasuh Mahruki'nin adı örneğin, çocukluğumdan beri aklımda. Peki ya her yıl, dünyanın bu en 'ünlü' dağcıları için, tehlikeli tırmanış rotalarını önceden açan ve aslında esas işi yapan Nepalli Şerpalar? Lakpa Şerpa, Babu Chiri, Pemba Gyalje veya Phurba Tashi Şerpa? İsim yaşatmada liyakat ararsak, gördüğümüz gibi işin içinden çıkamayız. Everest Dağı'na tırmanıldı. Böylesi herkes için daha iyi.

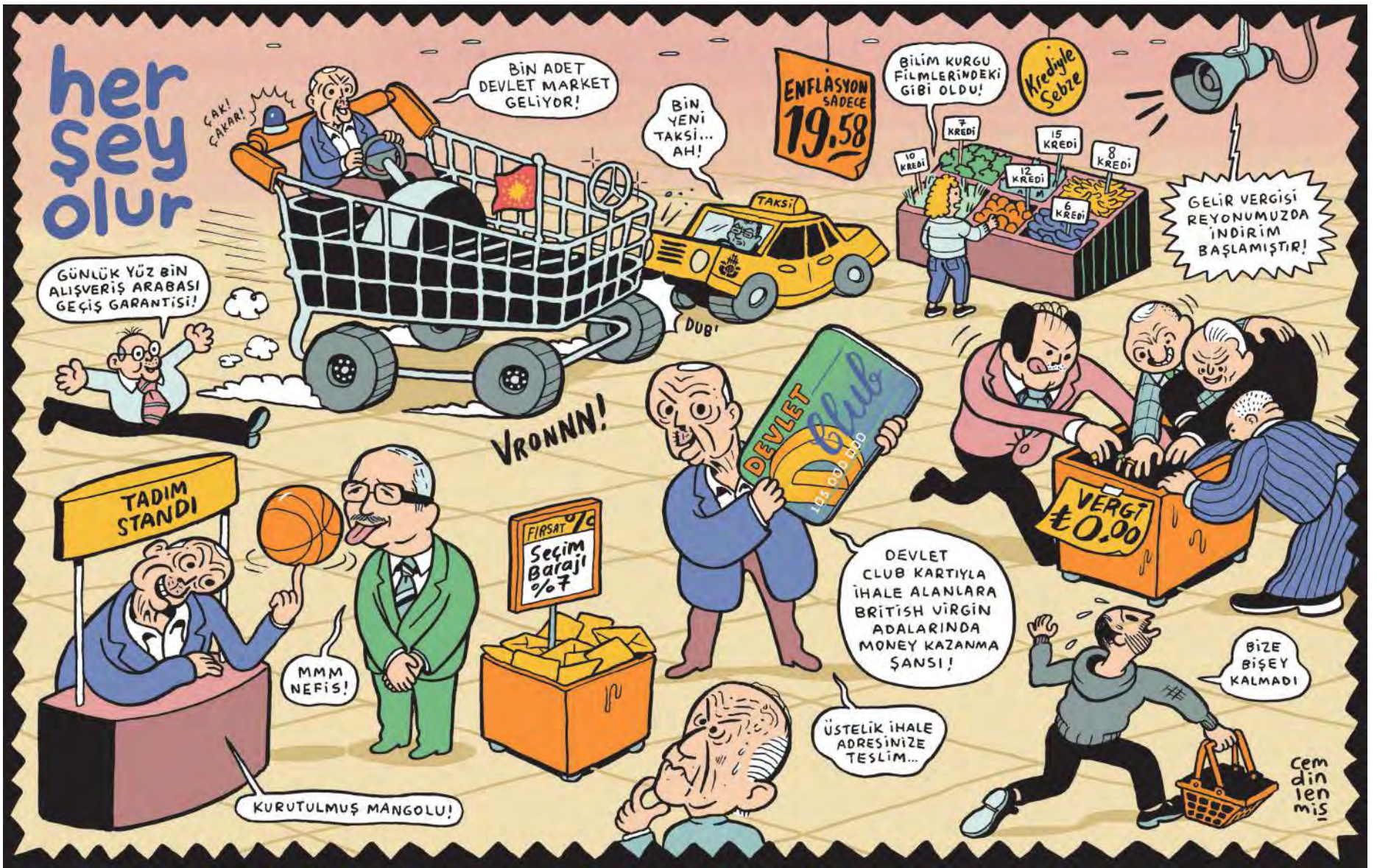
Çok sevdiğim filmin başrol oyuncusu. Hani şeyde de oynuyor...Amerikalı galiba.Veya İngiliz mi? İsimlere haksızlık etmemek gerek, arkadaş sohbetlerinin akıntıya kapılmamaları için bir çapa görevi görürler. Üzerinde ortaklaşılan her isim ortamı rahatlatır. Bir sonraki konuya dinlenmiş girilmesini sağlar. Ancak bu aynı zamanda ismi anılan kişinin bireysel özelliklerini de yine bir çapa gibi sabitler. Oynadığı her karakteri bir üst seviyeye taşıdığını düşünüyorum. Dahil olduğu diğer filmler de dahil olmak üzere harika bir kariyeri var. Minik bir yüz hareketiyle ağlatmayı, hiç konuşmadan güldürmeyi başarabilen, en beğendiğim aktörlerden biri ancak dakikalardır ismini hatırlamaya çalışıyorum. Biri söylediğinde hatırlayacağım, yarın yine unutacağım. Bu durum onunla bağ kurmamı engelleyebilir mi? Onu sahnede canlı gördüm.Yaptıklarını izledim ve etkilendim. Yeteneğiyle bana ilham verdi, unutulmaz anlar yaşattı. Dünyanın öbür ucunda hafızası zayıf bir hayranının, arkadaş ortamında soyadını yaşatamaması, onu gerçekten üzer miydi? Hiç sanmıyorum. Eski sevgilisi yeterince üzdü zaten bunları kafaya takmazdı herhalde. Neydi o kadının ismi? Güzel bir kadın. Soyadı kanunu çıkar çıkmaz isimlerin iptal edilmesi gerekiyordu. En azından tercihe bağlı kullanılmaları düşünülebilirdi. Bugün kaç kişi, ailesinin hayatı üzerinde kurduğu tahakkümü delip farklı yollara sapma cesaretini gösterebiliyor? Genelde bir Özdemiroğlu'ysan Özdemiroğlu'sundur. Kabuğunu kırıp ismini tarihin altın sayfalarına yazdırmak isteyen yazdırsın tabii, aksini savunmuyorum.Yalnızca çok fazla deftere gerek yok. Bu işin denetimi düzgün bir şekilde yapılsa altın sayfalı bir tane defter olurdu, ona da gerçekten o defterde olmak isteyenler yazılırdı. Ben kendimdeki eksikliği, insanlığın yararı için savunmaya ve fikrini geliştirmeye devam edeceğim. "Her şey bir çocuğun hayal kurmasıyla başlar" der sevdiğim bir yazar, İspanyol.

CEM GÜVENTÜRK

BEN TEK BAŞIMA OTURUYORUM SANIYODUM...

Parçalar dökülürken

Bir şeylerin sonuna
geldiğinizi, en
çok da her şeyin
eskisi gibi hatta

eskisinden daha iyi olduğu yerli yersiz iddia edildiğinde anlarsınız. Örneğin, sanki Türk Ticaret Kanunu'nun en tepesine yazılmış bir kural gibi bizim ticaret hayatımızda batmasına ramak kalmış esnaf, altına manda kasa Mercedes araba çeker. Bu, az çok tecrübesi olan herkes için **“Madem ki batıyorum o zaman neden altıma Mercedes çekmeyeyim ki?”** anlamına geldiği hâlde alacaklıları ve borç ya da kredi verme potansiyeli olanlara güvence vermek için o Mercedes illa ki alınır.

Nasıl ki gecenin en karanlık olduğu an, şafağa en yakın ansa, bir şeylerin sonuna geldiğimiz dönem de, o şey artık her neyse, en tepe noktasına vardığı, en heybetli görüldüğü / gösterildiği dönemdir. **Burası elde var bir.**

Yolsuzluk, vergi kaçakçılığı, rüşvet ve kibarca israf denilen hırsızlıklara karşı artık toplumun tüm duygularının nasırlaştığı, doğal olarak hissedilen öfkenin yerini yavaş yavaş hırsızlığın boyutu ne kadar büyük olursa olsun **“Ya ne**

olacğıdı?” “Battı balık yan gider,”

“Olmasa şaşardım,” gibi kayıtsızlığın almaya başladığı bir toplumda bu nasırlaşma hırsızlığı yapanlar tarafından onaylama ya da en hafifinden kanıksama zannedilebilir. Ama tam da bu aşamada, daha da kısalacak bir tarafı kalmamışsa eğer, kısa çöp uzun çöpten bırakın hakkını hak etmediğini de almaya kalkabilir. Kısa çöpün, kendi varlığı tehlikeye girdiğinde, ne yavaşça kaynatılan sudaki kurbağa analogileri bir işe yarar ne de tüm duygularının nasır tutmuş olması. **Burası da elde var iki.**

Bir de en tepedekiler çoğu kez, o karanlığın içinde, güneş hiç doğmayacakmış hissine herkesten çok kapılırlar. Bizans yıkılırken meleklerin cinsiyetini tartışanlar (ki hiç gerek yok, melekler net bir şekilde genderfluid diye biliyorum), Ruslar Berlin'e girerken bile hâlâ üçüncü imparatorluğun zaferini kutlayanlar gibi.

Buna bir de en büyük dolandırıcılık zincirlerinin üst halkalarından olup da, saadet zinciri çöktüğünde, sistemin başındaki içeri atıldığında, on binlerce insan parasını kaybettiğinde bile o ana kadar sistem içinde semirip, yalılarda falan yaşamaya başladıkları için hâlâ bu saadet zincirinin meşru ve mantıklı olduğuna, sistemi çekemeyen bazı dış güçlerin kendilerine oyun oynadığına inanmaya devam eden orta kademe semirgenleri ekleyin: Zincirin halkaları koptukça

saldırganlaştıklarını, koca bir ülkede kendilerinden olmayan tek bir kişinin bile işe girmesini, ihale almasını, para kazanmasını “olağan dışı bir durum” gibi yansıtarak aslında nasıl bir çetenin parçası olduklarını itiraf ettiklerini göreceksiniz. **Burası da elde var üç.**

Eski çağlarda, hükümdarlar, resm-i geçitler esnasında, önlerinden geçen orduyu falan izlerlerken bir yandan da yemek yerlerdi. Komik bir durum gibi: Önünüzden yeniçeriler, tulumbacılar falan geçiyor siz de bir yandan elinizde bir tavuk budu, tok bile olsanız kemirip duruyorsunuz. Bu yeme eylemi, hükümdarın canlı ve sağlıklı olduğunun bir kanıtıydı önünden geçen askerler için. Bilirsiniz kimi zaman yaşamını yitiren hükümdarların hâlâ canlıymış gibi askerlere/halka sunulduğu vakalar var, bu yeme eylemi izleyenleri ortada böyle bir kandırmaca olmadığına inandırmak için gerçekleştirilirdi. Hiç gerçekleşmiş midir bilmiyorum, çok da araştırmadım ama yediklerini oracıkta çıkaran, tavuğun budunu zar zor elinde tutan hükümdarı da çıkartmamışlardır diye tahmin ediyorum. Zira o dönemler Adobe Premier falan olmadığı için, hükümdarın tavuğun budunu görkemli bir şekilde tuttuğu sahneleri montajlayıp **“Kaç tane tavuk yemişimdir?” “En az bir 27 tavuk yemişsinizdir hünkârım”** gibi diyaloglarla taçlandırma olanakları yok. Ha olsa denerlerdi.

VE KAPTAN: TEKİN ARAL

Epeydir fragmanını seyrettiğimiz 'Gol Kralı' filmi nihayet sinemalarda! Malatya'dayız yaşam on iki. Ortaokul yeni başlamış. 'Müştaşar Maketü' gibi kravatlı çocuklarla sarılmış çevrem. Yayın 'gitmez' ise en büyük eğlencemiz tek ve siyah-beyaz kanallı TRT. Eğlenceden fazlası, ailece sinemaya gitmek. Hemen o gece gittik Büyük Sine-ma'ya, Gol Kralı'na bakmaya.

Film boyunca birkaç kez heyecandan nefesim kesildi, zevkten takatim kesildi. Şen oldum.

Aziz Nesin yazmıştı.

Osman F. Seden yönetmişti.

Kemal Sunal ve diğer ustalar oynamıştı.

Yetmez gibi, filmde Kemal Sunal, Beşiktaş'ın acar futbolcusu oluyor ve rol icabı da olsa ezeli rakibimiz Fenerbahçe'yi yenerek maçı ve de o harika filmi tamamlıyorduk.

Sevdiklerim, tuttuklarım bir aradaydı, adeta biri 'pozitif kumpas' kurmuş idi bana, haz beni yarı baygın kıldı.

**

Sahur gecesi gibi:

Sevdiklerim bir aradaydı.

Kesinlikle Kara Murat'ın Battal Gazi'yle muhabbeti vardı, Çelik Blek ile Tom Miks sıkı ahbabtılar.

Cüneyt Arkın, Tarık Akan ve Kadir İnanır çok sağlam dosttular. Filiz Akın da Türkân Şoray'a hayrandı!

**

İskenderun'da tayin olduk 1981 yılında. Orta ikiden lise sona yani 1986'ya kadar, o dünyanın en güzel ilçesinde yaşadım. (Artık tarih olmuş Barbaros Lisesi'ydi okulum.)

Bu beş yıl boyunca ruhum, kalbim ve zihnimin temel besin kaynağı Gırgır, Fırt, Çarşaf ve son yılında Limon dergisiydi.

Beldeye İstanbul'dan bir gün sonra gelirdi Gırgır. Cumartesi sabahı, muhtemelen Cuma gecesi Beyaz Gölge'yi gene coşkuyla izlemiş olarak, ilk işim Gırgır almak olurdu, lojmanın çaprazındaki Süleyman Market'ten.

Tatil günü olduğu için de, künyesine varana dek okuyor, mest olup bazı yerleri yeniden okuyordum.

**

Fırt'a gelince durum değişiyordu.

İskenderun'da Perşembe günleri piyasadaydı Fırt.

Okul vaktine denk gelince n'apacağımı şaşıryordum: Okula giderken alıp yanımda mı götürsem, okul çıkışı mı alsam Fırt'ı?

Bazen o zevki erteler, alıp okula götürmezdim. Hem atlasın arasına koyup gizli, hızlı, kaçak okumak zevkli değildi, hem de derginin ikinci sahifesi, "Yavrunuzun Sayfası" diye nam salmıştı; yarı çıplak bir kadın ve yanında minik karikatürler. Yakalanırsam fazladan zan altındaydım, içimdeki yoğun mizah meşkini anlatamayabilirdim. Bazen de tüm cesaretimi toplayıp Fırt'la giderdim okula. Hiç yakalanmadım.

**

Fırt, ayrı alemidi.

"Fitne Fücür" yazılarıyla beni benden alan Zalak Mahmut, dünyanın en komik ikinci asabiyetine sahipti zira birinci asabi can düşmanı, iki eli iki bıçaklı Eko'ydü! Orhan Alev ne güzel buluyor, Altan Erbulak ne güzel çiziyordu. "Nasıl Oluyor da Oluyor?" sayfası ve "Buluş Bill" köşesi yetmez gibi, bir de "Mizah Köşesi" yapıyordu Hasan Kaçan. İlban Ertem'in öyküleri müthişti. Murat Alpay'ın "Hayvanlar"u harikaydı. Ve kaptan: Tekin Aral.

'İlk mağanda' Arap Kadri'nin çilesini çeken Tarzan, Ceyn ve orman ahalisi... Piç Yavuz ve arkadaşlarından oluşan Salacak Çetesi... Fikri'nin fikirleri...

Sevdiklerim bir aradaydı.

**

Nasıl hayal ettiysen o dergide mesai yapmayı, günü geldi, hakikat oldu.

Tekin Aral, benim de kaptanım oldu.

İlk konuşmamızda "Tekin Bey" dediydim, "Bey değil, abi" dedi, o günden sonra Tekin Abim oldu. Sonsuza dek öyle kalacak.

Sakin bir mizahçı, sevenen bir ustaydı. Jön oynayacak kadar yakışıklı simasını korumuş, hafif çarpık tebessümüyle pozitif elektrik saçan ağbimizdi. Birlikte yüzlerce sayı hazırladık, Tekin Abi titizlenip yeni espriler bekledikçe, mesai nihayetinde -bir kez daha- sabahı bulurdu. Çok yorgun ve fakat neşeliydik.

Üstat Galip Tekin, saz çalan Oğuz Aral fotoğrafını gösterip,

-Bu adam benim babam!

dediğinde, Tekin Abi'nin cevabı,

-Ne var oğlum, benim de abim!

olmuştu, öz abisi için.

Birlikte maçlara giderdik.

Genellikle Kadıköy'e.

Sıkı Fenerli olan Tekin Abi, takımı kötü oynadığı zamanlar, tanık olma-ya tahammül edemez, kalkar giderdi.

Hakikaten de kalkıp gidişinden bir dakika sonra gol yemişti Fenerbahçe bir maçta. (Şifo Mehmet'in son dakika golü) Dergileri Yeşilköy'e taşımıştık.

Alt komşumuz, pratikte muhtemelen kumarhane olan bir dernekti.

'Derneği işleten' adam, ara sıra uğrar, dergi alırdı.

Bir gün "Bizim de ilanımızı koyar mısınız dergiye?" dedi bana.

Tekin Abi'ye ilettim.

Cevabı şöyle oldu:

-Ne ilanı oğlum, ne arıyomuş ki onlar, okeye dördüncü mü?!

**

Yıllar sonra, Tekin Aral ve Osman Fahir Seden'le sohbet ederken, bu yazdıklarım üşüştü zihnime.

Dalıp gittiydim.

Şimdi, kalbimdeki his:

Onlar cennetler.

Hepimizin masalcı dedesi, Beşiktaşlı Sanatkarlar Derneği Kurucu Başkanı Osman F. Seden...

Üstam, kaptanım, şefim, mesai arkadaşım, yeri geldiğinde babalığını esirgemeyen abim Tekin Aral...

Tekin Abinin ve hepimizin ışıklı ağabeyi Oğuz Aral...

Benzersiz İsmet Çelik...

Eşsiz Altan Erbulak...

Sevdiklerim bir arada.

Vedat Özdemiroğlu

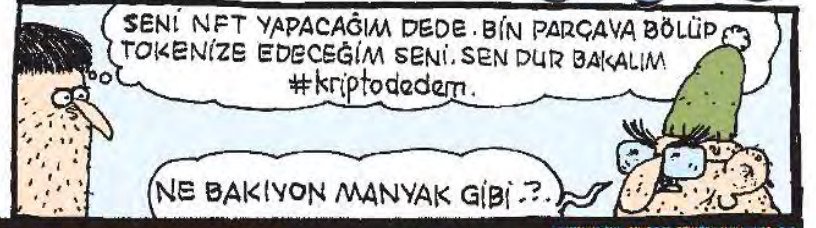

Çilek Reçeli

Vedat Milor'un bir dönemler restoran restoran gezip çeşitli tadımlar yaptığı

programı sevmeyen pek çok insan var. İzlerken canlarının yemek çektiğini, bu tarz gurme programlarının görgüsüzlük olduğunu düşünüyorlar. Programı sevmeme konusunda ortaklaşsak da sevmeme sebeplerinde ayrışıyoruz. Şükür ki yemek yiyen birini görünce oluşan can çekmesinin sorumluluğunu yemek yiyene yükleme aşamasını geçtim. Ben Vedat Milor'u izlerken daha uzun vadeli ve geri dönülemez acılar yaşıyorum. Bahsi geçen programın saldırgan bulduğum iki kısmı var, atıyorum, mercimek çorbası içerken Vedat Bey hal ve tavırlarıyla biz seyircilere şunu hatırlatıyor, sizin içtiğiniz çorbalar çorba değil, esas çorba bu. Çorbayı överken yaptığı yorumlarla, sıcaklık, yanında-öncesinde-sonrasında yenilmesi gerekenler, damakta bıraktığı tat, mideye dokunuşu, baharat oranı gibi bin tane teknik detaydan bahsediyor. Yani hem kötü mercimek çorbaları içtiniz ömür boyunca diyor ve ekliyor, hem de bir gün olur da önümdeki efsane mercimek çorbasına ulaştıysanız bile benim aldığım lezzeti alacak bilgi ve becerilerden yoksunsunuz. Kimse gece kanallar arasında dolanırken rızası dışında böyle sorgulamalara sokulmamalı. Neyse ki kanalın patronu istediği restorani övmeyi diye programı sonlandırdı. Doğru mercimek çorbalarını kaçırdığımı biliyorum ama diğer yemeklere dair hala umut var.

Benzer bir hissi geçen gün gittiğim GURME etiketli markette yaşadım. Çocukken sonunda gurme takısı olmayan sıradan süpermarketle ilk karşılaştığımda büyülenmişim. Otomatik kapısı bile benim için çok yeniydi, bir yerde kesin çalışmayacak diye kapının önünde kayıyordum. Bakkaldaki sınırlı ürün çeşidi ve alma ihtimali olmamasına rağmen bakma süresinin kısıtlı oluşu problemlerine ilaç gibi gelmişti. İnsan alamayacağını bildiği ürünü çok uzun süre ve çok yoğun bir şekilde arzulanabilir. Hatta alamayacağı için sevmediği ürünleri bile canı çekebiliyor. Sonraki yıllarda alım

gücüm ve mide hassasiyetlerim eş zamanlı olarak arttı. Süpermarketler sıradanlaştı (ama otomatik kapıların bir gün çalışmayacağına emin gibiyim hala). Şimdi gurme kelimesi eklenerek tekrar bir süpermarket heyecanı yaratılmış. Hem yepyeni, çeşit çeşit ürünler hem de alım gücünü çocukluk çaresizliğine yaklaştıran fiyatlar.

Gurme marketler bende Vedat Milor'un yaşadığına benzer hisler uyandırıyor. Kayıp giden zamana karşı çaresizlik, yoğun sınıfsal öfke ve yıllarca tavuk sosis yemenin getirdiği mide sıkıntıları. Gerçekten şarküteri reyonundaki "frankfurter" sosislere gördükçe yaşanmamış bir hayat görüyorum. Bir de kendi markalarının sonunda gurme eki olmayan marketlerinde sattıkları ürünlerdi onlar. Resmen size s.k gibi ürünler dayadık yıllarca, bakın burada hakikileri var, diyorlar. Garip garip Alman biralari, en Amerikan mısır gevrekleri, civciv sarısı portakal suları... Hepsini bir şekilde geçtim ama Fransız reçetesi çilek reçelini geçemedim. 200 gr. çilek reçeline 50 lira verdim, gururla gurme marketten çıktım. Çocukken bağımlısı olduğum çilek reçelini, uzun zamandır aşırı şekerli buluyor ve diğer tatlılar

gibi yemeyi reddediyordum. Fransızlar çözmüşler mevzuu, şekersiz, şovsuz, kendini size sevdirmeye çalışmayan bir reçelle gönlüme girdiler.

Birazdan söyleyeceklerim için bana ırkçı diyenler olacaktır, doğduğu kaba pisliyor diyenler olacaktır ve hatta Batı'nın köpeği diyenler olacaktır. Onlara peşin cevabım "Hav, Hav!" Bu toprakların insanına tatlı işini bırakmayacaksın. Yoksulluktan, mutsuzluktan, yalnızlıktan, asla takdir edilmemekten bitap düşmüş insanlara "al çilek ve toz şeker" dersin hayatını değiştirecek bir tatlı yapmaya çalışacaktır. Bunu bugün kuyruk yağı gibi şerbet fişkıran baklavalardan, insanı Edirne'den Ardahan'a koşturacak kadar bol fıstıklı künefelerden görüyoruz. Misafiri kendisini sevsin diye sofraya elinde ne var ne yoksa koyan Ortadoğulu ev sahibi, iş reçel yapmaya gelince kaynayan çileklerin içine 2 kilo toz şekeri gözü kapalı koyacaktır. Çünkü ömrü boyunca bulamadığı mutluluğun bir gün bir yerlerden çıkıp geleceğine inanır, beşinci buluşmada evlendiği eşinden, akşamki halı saha maçından ya da bir çilek reçeli kavanozundan. Neyse ki Fransızlar var.

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Macera adı: Rambo 3.

Minyonların sevgilisinin sevgilisi

Nasıl oldu, nasıl başladı, kim bunu ilk olarak önerdi, kim de kabul etti pek de hatırlayamıyorum... Tek hatırladığım şey 1993'ün tuhaf bir gününde telefonumun çaldığı. O zamanlar cep telefonuna geçmemiştik henüz. Ev telefonu da nasıl pis çalıyor, şimdikiiler hatırlamaz. Ev telefonunun sesi kısılıyordu ama çok acayip bir yöntemi vardı. Hatırlayanlar hemen anımsayacak, telefonun altında bir çark vardı, oradan zilin çalma sesinin ayarı yapılabilirdi ama o ayar bir türlü tutmaz, telefon ya bir zangoç tarafından çalınan çan gibi çalar ya da "rrrrrr" diye bir ses çıkartırdı. Haliyle evde telefon bekleyen insanlar için en kötü şey de işte o zangoçlar tarafından çalınan telefon sesiydi.

Öğle vakti tam işimi gücümü azaltmış, kahveni koymuş, bir şeyler okurken kanepede içim geçiyordu ki, telefonun sesiyle olduğu yerde zıpladım, üstüm başım kahve oldu. Neyse ki kahve lekesi için deterjanlar o senelerde çok önemli ilerlemeler kaydetmişti. Hatta Ajda Pekkan ve Zeki Müren bile deterjan reklamlarına çıkıyor, bembeyaz çamaşırlar için bize mesajlarını veriyorlardı. Sanki kendileri yıkıyorlardı elbiselerini... Neyse.

"Kaan, Guns'n Roses türkiye'ye geliyor, Axl Rose'a İstanbul'u gezdireceğiz, günün sonunda da adamı seninle tanıştıralım diyoruz" dedi telefonun karşısındaki ses. Kimdi, nereden adımı biliyordu açıkcası tam da pantolonumun ağ bölgesine dökülen kahve bacaklarımı yakarken bunları tam düşünemedim. Ama tek bildiğim dünyanın en büyük rock gruplarından birinin Türkiye'deki ilk stadyum konserini verecek olmasıydı. Aslında bundan tam bir yıl önce Bryan Adams İstanbul'a gelmiş ve o zamanki İnönü Stadyum'da bir konser vermişti. Fakat haliyle gençliğimde popçü değil de metacü olduğum için o konsere ilgi duymamıştım. Ama şimdi Guns'n Roses geliyordu. Adamlar Use Your Illusion albümünü yeni çıkartmış, dünya turnesi kapsamında İstanbul'a geliyorlardı ve İstanbul'da da nedense gecenin bir noktasında benimle görüştürüleceklerdi...

Lafı uzatmayayım, Moda'daki evime 1993 yılında Axl Rose geldi. Salonda oturduk, ben kendisine Türk kahvesi yaptım, o yıllarda alkol kullanmadığım için yanında getirdiği viskisini bana ikram etmesine rağmen içmedim. Güzel bir sohbet yaptık, pantolonumdaki lekeden filan konuştuk, evdeki kedileri sevdi, sonra da dışarı çıktık. O yıllarda Moda şimdiki gibi çok kalabalık değildi. Yollar kırık dökük, kaldırımları varla yok arası... Ama burundaki el ele duran iki ağaç vardı... Sahil vardı, deniz vardı. Axl'la sahilde yürüdük, bana rock yıldızlığından ne kadar sıkıldığını, aslında anlattıkları asabi bir insan olmadığını, mülayim bir kişiliği olduğunu anlattı. Sokakta biraz yürüdük, bir bakkaldan bira aldık eve geri döndük, kendisine "Bak tam senlik bir şey var bende" diye videodan Kemal Sunal'ın Kibar Fevzo'sunu açtım. Film haliyle Türkçe, ben bir yandan filmi izliyorum, bir yandan da Axl'a çeviriyorum... Gün öyle güle oynaya bitti. Axl yaşlı gözlerle koltuğundan doğruldu "Ertesi gün konser var, ben müsadeni isteye-yim" dedi, kapıda bekleyen şoförüyle otelinin yolunu tuttu... Yıllar sonra Axl, bir kez daha İstanbul'a geldi. Bu sefer çok daha kötü bir haldeydi. İyice kilo almış, saçlarını ördürmüş, tatil beldesinde bir emekliye dönmüştü. Yaşam tarzı onu iyice terso bir adam haline getirmişti. Yine kendisiyle buluştuk, bu sefer Çırağan'da bir odadaydık. Bana "Kaan, yıllar önce seninle izlediğim o filmin tadını hiçbir şeyden alamıyorum. Bir albümü yapmam bile on yıldan fazla zamanımı alıyor, çok yoruldum, çevrem de beni anlamıyor" dedi... Gözlerinde 1993 yılında salonumda Kibar Fevzo'yu izledikten sonrakı gibi yaşlar vardı ama artık çok farklı bir insandı. Kendisini yıllar boyunca başboş ve arkadaşsız bıraktığını düşündüm o an. Koskoca rock yıldızı, dünyanın peşinden koştuğu, hayatta tadılabilecek tüm zevkleri, tüm başarıları tatmış bir insanın bile demek ki bazı eksikleri, bazı kaygıları, bazı derdleri vardı... Axl'a sarıldım, "Abicim, sen ne zaman canın sıkılırsan beni bul. Evim yıllardır aynı yerde. Moda'dayım, herkesin selfi çektiği bir nokta var, sen ilk geldiğinde o bina ortadan ikiye yarılırmış. Yıllar içinde restore ettiler, şimdi gençler şehirden güzel çok az yer olduğu için gelip o binanın önünde selfi çekiyorlar. İstanbul'un selfi türbesi oldu bir nevi orası. Sen oraya geliyorsun, biz seninle Kemal Sunal filmleri izliyoruz, hem de istediğin kadar kedi sevebiliyorsun. Çok istersen sokağa çıkarıp köpek de severiz, bende bir sürü mama var, seninle güzel güzel dolaşırız. Koskoca adamsın, kendini üzüp böyle yazık etme. Yeteneklisin, tüm dünya peşinden koşuyordu yıllarca. Gözünü seveyim kendine iyi bak, bakamazsan da bana haber et, misafirim ol" dedim...

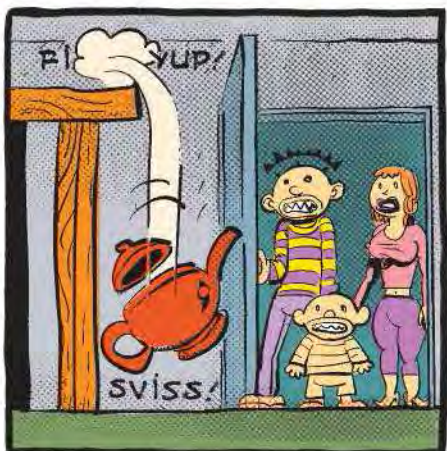
Axl bana döndü ve "Kemal Sunal'la da beni tanıştırm mısın?" dedi... Kısa bir sessizlik anından sonra "Tabii ki Axl, hem de tavla bile oynarız birlikte, o da seni çok sever tanısın kesin" dedim... Kemal Sunal'ın bu dünyadan gitliğini o an Axl'a sarıldım, "Ablam, seninle sevmem de benim için çok önemli. Koskoca adam konser öncesi bir de bu kötü haberle yıkılmasın istedim. O gün kendisiyle Çırağan'daki suitinde öpüştük, vedalaştık. Yanına yarım kilo çifte kavurmuş, yarım kilo da çekilmiş kahve verdim. Biraz cezere, biraz da üzüm pestili verdim. "Bunları ye, içki, sigara içme, kendine iyi bak gözünü seveyim" dedikten sonra ayrıldım. Akşam konserinde keyfi hiç yerinde değildi. sonradan öğrendim ki Kemal Sunal'ın hayatta olmadığını öğrenmiş. O günden sonra da beni ne aradı ne sordu Axl...

1993'teki o günden sonra nedense İstanbul'a ne zaman bir ünlü gelse, ilk gün Kapalıçarşı, Topkapı Sarayı, Ayasofya dedikten sonra geceleri benim Moda'daki evime uğramaya başladı... Şu evin salonunun dili olsa da gördüklerini bir anlatabilse. Evdeki kedilerin kucaklarına oturduğu ve bacaklarını ısıttığı ünlüler arasında kimler kimler yok ki... Rihanna bile misafirim oldu. Evi biraz eski buldu ama kendisiyle de çok eğlendik. Kirada oturduğumu öğrenince inanmadı. "Bunca yıl aynı evde oturup bir çivi çakmamışsın, sen de ne tembel adamsın. Bana bak, hem turnelerdeyim, hem kendi markamı yaratmış, sen paso evde oturup gayik yapıyor, ona buna gülüyorsun" demişti. Çok çalışkan kız, başkaları ne derse desin...

Bir tek Michael Jackson, "Evde çok kedi var, giremem hi-hiiii" demişti. Onun için de kedileri başka odaya almıştık ama rahmetli hastalık hastasıydı. Bu sefer de salonda alerjisi tutmuş, akşama kadar aksırıp tıksırmıştı... Tabii bu 23 Eylül 1993 konseri sonrası geldiği turistik bir ziyaret sırasında olmuştu.

Amy Winehouse ise çok dertliydi. Kediler bile kızın keyfini yerine getirememiş, kendisini "Gel biraz deniz havası alalım" diye sahile çıkartmıştı. O sahildeki yavru köpeklerle eğlenirebilmişim. Bir de havali tüfekler balon vurmuştu, nedense balonları her vurduğunda gözleri gülmüş, kendisinden ve tüm derdlerinden kurtulmuş gibi gülümsemişti.

Uzun lafın kısısı, dünyanın kralı da olsanız, herkesin taptığı bir yıldız da olsanız, tüm dünyayı kendinize hayran da bıraksanız, içindeki boşluğu bazen bir kedi, bazen bir fincan kahve, bazen bir köpek yavrusu, bazen birbirine sarılmış iki ağaç, bazen biraz sahil, bazen biraz deniz havası, bazen de iyi bir arkadaşın başka doldurabilecek hiçbir şey yok şu hayatta. O yüzden kendinize ve arkadaşlarınıza iyi bakın.

Metronun merdivenlerini inerken kendi kendime "sığır" diye söylenip gülüyorum. Az önce kaldırıma çıkıp motorunu kadınlı çocuklu kalabalığın

üzerine süren motorlu kuryeye bağırarak istedim, küfürsüz fakat incitici bir söz aradım. Kadınlı çocuklu kalabalığa doğru bağırıyordum, hem ezilme korkusu hem cinsel organlı küfür travması, hayat zaten zor, bunu yaşamasınlar istedim. Motorlu kurye hızla uzaklaşmak üzereydi, zaten geç kalmışken bir de anahtarlarını bulamayan bir keriz acelesiyle beynimin çekmecelerini karıştırmaya başladım. Nerede? Kırıcı olan ama küfür olmayan kelimeleri nereye kaldırdınız? "Terbiyesiz var, terbiyesiz olur mu?" diye elinde kelimeyi sallaya sallaya geliyor bir

beyin görevlisi. Olmaz bebeğim. Olmaz canımın en kıymetli parçası. Terbiyesiz kırıcı özelliğini yitireli çok oldu, artık yatakta söylenen yaramaz bir kelimeye dönüştü. Rezil oluruz. Babamın bana sinirlendiğinde söylediği inanılmaz kırıcı kelimeler vardı, onları nereye koydunuz? Biliçaltına baktınız mı efendiniz? Bakmadım, bakmamaya uğraşıyorum. Dağınıklığından, tozundan çöpünden korkuyorum. Biliçaltı devlet dairesinin kazan dairesindeki evrak deposu gibi. Toparlanması, düzenlenmesi, atılacakların atılması, yakılacakların yakılması lazım

ama işler yoğun, iş gücü yetersiz. Ona sıra gelene kadar vatandaşın işinin çözülmesi lazım. Ama haklısınız, büyük ihtimalle biliçaltındadır.

Neyse ki kolay bir yere koymuşuz hepsini. Biliçaltının kapısını açtığım gibi hemen sağda, yerde bir karton kutu içinde duruyor kırıcı kelimeler. Davar var, beyinsiz var, sübye

var ama sübye mürekkep balığı demek, ben mi yanlış hatırlıyorum acaba? Sübye nasıl bir hakaret olabilir ki? Kırıldığımı, içerlendiğimi hatırlıyorum ama boşuna mı üzmüşüm kendimi? Belki yanlış biliyordu, akılsız anlamında bir kelime olarak biliyordu, ya da başka bir şey diyordu ben yanlış hatırlıyorum. Önemli olan niyetti, önemli olan hissiyattı. Beynimin kalorifer dairesinde, elimde mürekkep balığıyla dikilirken yukarıdan bir görevli "abi motor gidiyor" diye uyardı. Tamam, bir dakika, sübye olmaz başka bir şey buluyorum hemen. Elimi rastgele daldırıp, ilk geleni kutunun içinden çıkarttım. SİĞİR. Ya işte bunu arıyordum. Tam olarak bunu arıyordum ya. O kadar çok sevindim ki şu anda. Onur kırıcı bir güzelliği, moral bozucu bir zerafeti var kelimenin. SİĞİR. „Önüme bak SİĞİR!“ diye bağırıyorum uzaklaşan motorun

arkasından. Yavaşladı, arkasına baktı. Gerçekten de üzüldü, şaşırdı. Kırıldı. Kusura bakmayın, kırmak için söylemişim zaten ama kırıldığınızı görünce üzüldüm. Bu insanlar sizin kırılmanızı istiyorlardı, onları kırmak istemedim. Herkesi mutlu etmek çok zor. İnsanlar gerçekten mutlu oldu şaşırtıcı bir şekilde. Bir beyefendi yandan, "sığır bile bu kadar yapmaz beyefendi, sığır demek sığırlara hakaret olur" diye güzel hakaretime ortak olmaya çalıştı. O kadar da değil. İlk olarak, bırakın bu anı yaşayalım. En duru, en basit haliyle yaşayalım. İkincisi zaten zor buldum sığırı, başka bir şey bulmaya çalışıp tekrar biliçaltına girmek, orada toz kir arasında kendimi daha çok helak etmek istemiyorum. Biliçaltı jagler ve tuvalette kaka yaparken içilmiş uzun marlboro kokuyor. Maskesiz, özel elbisesiz girilmez oraya.

Mustafa Satıcı

FURKANÖZÇOBAN

KRALİYET AİLESİ

Geçen haftadan devam.

Yelkin Gülmen

Merhaba.

Taliban'ın ömrü hesaplarıma göre üç sene bile değil. Bayaa oturdum hesapladım, içler dışlar çarpımı yaptım. Sana bu bilgiyi de kimse vermez. Taliban'a düşman gerek. Bak Afganistan'da yönetimi ele geçirdi, hemen kendi içinde savaşmaya başladı.

Savaşmadan duramaz, düşmansız yaşayamaz.

Düşman yoksa kendi üretir: "Vay siz islami yanlış yaşıyorsunuz" der, beraber aynı yola baş koyduğu insanların kellesini uçurur. Bu işler böyle. En son bir kişi bile kalsa, onun da vücudunun sağ tarafı sol tarafına düşman olur, "vay sen sol elle yemek mi yemeye yeltendin" der, kendini parçalar, o olur. Üç sene. Kendiliğinden. Hesaplarım bu şekil.

İnsanlara ne kadar güveniyorsunuz. Ben pidedide bilgisayarımı bırakıp, "dönüşte alırım" diyorum. Bir gün önce tanıştığım komşuma evin anahtarını bırakıp bir hafta tatile çıkıyorum. Ben bu kadar çok güveniyorum. Hiçbir şey de olmuyor.

Ama işte öyle her insanı da sevmiyorum. Dün akşam evden çıktım, spor mağazasına gideceğim, kendime forma alacağım, bu niyettem. Özlem'im aradı. O da komşuya gitmişti. Komşu, bahçede mangal yapıyormuş, ben de geleyimmiş, ama önce kanat, köfte, bir şeyler almalıymışım. Bir de Nejdet Ağabey diye biri de varmış, o da oradaymış. "İyi" dedim, işimden gücümünden de oldum, Nejdet Ağabey olayını hiç anlamadım. Eve döndüm, bisikletime atladım, taa çok uzaklara kadar gidip, en güzel yerden, köfte aldım, kanat aldım. Soslu. Güzel olsun istiyorum. Bir şey istedilerse onun en güzelini alayım diyorum. Nejdet Ağabey olayını hiç anlamıyorum. Kimdir bu Nejdet Ağabey? Neyse, vara vara vardım bahçeye. Baktım Nejdet Ağabey orada öyle oturuyor. Çay bardağından rakı içeriyor. Fersiz ışsızsı biri. Akraba işte. Dayı. Ama kafası karışık dayı. Dayı ol canımı ye. Ama böyle ne istediğini ne anlattığını bilmeyen adam da olma. Önce ben dedim ki, "ya" dedim "komşu balkon kenarına fayans koymuş, kiloluk, onlar birinin kafasına düşse ölüm olur, yöneticiyi aradım, durumu bildirdim" dedim. Dediği lafa bak, "aklına getirirsen olur." Dedim "yani napalım şimdi, söylemeyelim mi, önem almayalım mı" dedim. Daha dakika bir. İki köfte yiyeceğim diye. Konu siyasete geldi sonra. Ben siyasetten anlamam, ama siyasetten anlamayanı anlarım. İkide bir, "evrim ve tarihi bilmeyenle konuşulmaz" diyor. Hay s. keyim senin evrim ve tarihini. Sonra da diyor ki, "cansız bir şey nasıl canlı

olur" diyor. E. mına koyum bilmiyormuşsun işte evrimi, kendinle bile konuşmaman lazım senin, sen niye bu kadar çok konuşuyorsun acaba, bizi de niye tutuyorsun? Ayrıca hangi tarih? Kimin, neyin tarihi, hangi kısım? Bommmboş bir adam var karşımda. Bommmboş ama. Din'den bahsediyor, hiçbir şeyden haberi yok. Bir kez bile okumamış okuması gerekeni. Hafs'tan haberi yok. Ama konuşuyor. Bir de bana sardı. "Ulan" diyorum, "saygımı bozmayayım, büyüktür" diyorum, "arkadaşımın dayısıdır" diyorum, ama tahammül eşğim her saniye aşıyor, her saniye üzüldüyör eşğim. Ah benim o tatlı eşğim, güzel eşğim. Ne desen, "o öyle değil" diyor, anlaşılmaz şeyler söylüyor. Bir şey soruyosun, asla net bir cevap alamıyorsun. "Ne iş yapıyordunuz" diyorum, "devletin sosyal bilimler öğreticisiydim" diyor. Ne demek istiyor acaba? "Beylerbeyi'nde tam olarak nerede oturuyordunuz" diyorum, Beylerbeyi'nde oturduğunu söylemişti çünkü, "napacaksın sen benim Beylerbeyi'nde nerede oturduğumu" diyor, çıldıracağım. Ve o kadar da eminim ki Beylerbeyi'nde oturmadığına. Çünkü birkaç mekan, yer söyledim, kesinlikle bilmiyor. Bakın ben şu hayatta iki şeyden çok iyi anlarım. Bir, siyasetten anlamayanı çok iyi anlarım, bir de Beylerbeyi'nde oturmayanı çok iyi anlarım. Bana bu iki konuda küll yutturamazsınız. Bir ara sadece birbirimize uzun uzun bakışlar atmaya başladık. Birbirimizi süzmeye başladık. Hayatımın en korkunç mangalını yaşıyorum. Mangal benim için çok önemli bir şeydir. Ama bundan sonra herhangi bir mangal ortamında bulunur muyum bilmiyorum. Bulunmam bence. Mangal benim için bitmiştir. Artık mangalsız bir hayatım olacak bence. Bir de hep yalnız bıraktılar ya beni Nejdet Ağabey'le. Derken, et kokusuna gelen kedilere de ani hareketlerle uygunsuz davranınca, dedim "tamam, buraya kadar." Hemen toparlandım, mangal başındaki arkadaşım kedi olayını söyledim, "tamam Alpay'ım, ben şimdi konuşacağım, bir daha yapmaz" dedi. Bu olayın üzerine de ben oradan ayrıldım. Eve vardım. Özlem'im benden önce ayrılmıştı ortamdı. Dedim "ya neden beni Nejdet Ağabey'li bir ortama soktun, şu anda için için ağlıyorum" dedim. "Ben sana telefonda dedim ya" dedi. Meğersem "Nejdet Ağabey var burada" derken, "sakın gelme" demek istemiş. Haydaa. Size yemin ediyorum, bütün gece kabus gördüm, sürekli bir Nejdet Ağabey'le boğuştum. Boğuştuk yani. Tam Nejdet Ağabey'i etkisiz hale getirdiyordum ki, Halil Sezal vakası geldi aklıma, "amanın" diyerek terler içinde uyandım. Her şey ama her şey, Nejdet Ağabey'le ilgili olan her şey, baştan sona çok korkunçtu.

Hoşça kal.

Bayilerde marketlerde

CİLT 48

UYKUSUZ

CİLT 48 - MAYIS 15 - AĞUSTOS 13 - SAYI 613-634

UYKUSUZ

ÇIKTI!

www.uykusuzdukkani.com.tr

ÖZER AYDOĞAN

DIPNOT*

İMER
GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“İyi ya, ekimdir işte, kasıma ne kalmıştır şurada”
Edip Cansever

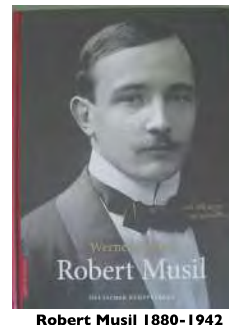
“BİRDEN ÇOK AMA DÖRTTEN AZ OLAN”
Sadece ışıklar değişti. Etraf bir tozlu vitrin
camından yansır gibi sisli puslu pırıltılarla soluk
soluk ışılıyor.Yapraklar yerli yerinde. Sararan bile
yok. Henüz ikinci olduğu halde vakitsiz bir gün
batımı havası ortalıkta. Gölgeler... Tenha caddede
Ekim turistleri.Yavaş yavaş,
duraklaya duraklaya tekleyerek
yürüyen bir grup amca...
teyzeler. Kimileri bastonlu. Hasır
şapkalar. İyice yukarılardan
İskandinav ülkelerinden mi
gelmişler. Çok beyazlar. (beyaz
adam) Seçtikleri renklerin
tatlılığı canlılığıyla, yaşlılığı
renklerle tepelemeye çalışmışlar
gibi. Firuzeler, azur mavileri,
pembesi baskın kayısı renkleri... Kırmızıya çalan
somon... (maskeler bile pek hoş renklerde) O
titrek yavaşlığa, bastonlara, ciddi surat ifadelerine
rağmen, hüzün yerine hoş bir duygu yayan bir
geçiş.

Beklediğimi yazdığım
“kehânet” nihayet geldi.
Mısır’lara falan gitmeye
gerek kalmadı. Hem de
en, en yetkili ağızdan:“...
Korona virüs, kalacak ve
daha adapte olacak” mış.
(burundan derin bir nefes)
Virüsün evrim sürecinin
henüz başındaymışız. Bu
aşılar yakında yetersiz
kalacakmış. Bitmek’ten
değil, henüz başında
olmaktan söz ediyor Uğur
Şahin. Profesör. Eşi Özlem
Türeci de “daha birkaç
yıl bizimle olacak” diyor
virüs için.” Birkaçyıl”
Sözlük “birkaç”ı şöyle tarif
ediyor:“birden çok ama
dörtten az olan” Dört
yıldan az olan.Yani üç olsa toplam $2+3=5$ yıl. Beş
yıl. İspanyol gribi 2 yıl sürmüştü. (2 yıl’ın başına
“sadece” yazmaya da elim varmadı--koca ikiyıl--)
Ne oluyor? Niye bu seferki, ikibuçuk misli daha
uzun bir zaman sürecektir? Sürecektir gibi
görünüyor? Nasıl bir lanet’e uğradık.
Hangi büyücüyü düğüne çağırmadık.
(Ormandaki ağaçlar da üzerimize
yürüyecek mi) Murphy olsan nefesin
yetmez. Sebep? Epeydir; Deltadan bu
yana bir beter bir varyant çıkmadığı
halde hem... Keşke açıklasalar. Kürede
ne görüyorlar.

Herneyse, konuyu değiştiriyorum.

“Bir At gülebilir mi?” (yeterince değişti mi?) Bu

soruyu kısa bir yazısında Avusturyalı büyük yazar Robert Musil sormuştu. O ironik metinde ünlü bir psikoloğun “Hayvanlar gülemez” tesbitine karşı kendi gözlemlediği bir olayı; bir ahırda, bir çocuk bakıcıyla tımarladığı at arasında, atın tımarlanmasında bulunan bitenler. Musil atın, tımarlanmanın hoşuna gittiği anlarda güldüğünü iddia eder. Yani gerçek hayat, kuru katı bilgilerden, ön yargılardan farklı olabilir demeye getirir şaka yollu. Herşeye rağmen bir pay bırakalım ister. Biran durup bambaşka bir açıdan bakabilelim. Öncesinde neler denmiş olursa olsun. Ama sonunda atın gülmediğini değil, sadece “insanların esprilerine gülmediğini” kabul ederek bitirir yazıyı, psikoloğun haklı çıktığını söyleyerek.

Bütün bunları gördüğüm bir video sebebiyle hatırladım. Zira videoda bir şempanze, aynı bizim gibi “bir insanın yaptığı espriye” gülüyordu. Çok şaşırdım. Delikanlı maymuna önce içinde küçük bir meyve olan bir karton bardak gösterip el çabukluğuyla boş

olanıyla değiştiriyor;
boş bardağın içini
gösterdiğinde, şempanzenin
bu küçük sihirbazlık
gösterisine insan gibi (aynı
jestlerle de--kafasını geri
atıp yatar gibi--) güldüğünü
görünce çok şaşırdım. Bize
ait olan tek özelliğimiz.
Güya. (keşke Musil
görebilseydi, ne sevinirdi-
-sineklerin sinek kâğıdına
yapıştıklarında çektikleri
acıyı, solucanların olta
kancalarına geçirilişlerini
falan da yazmıştı üstad--)
Ama esas ürpertici olan
bir diğerydi. Diğer video.
Yine bir maymun. Bir
kediye, göğsüne bitişik
kıvırdığı koluna oturtmuş.

gibi; diğer elinin hafifçe kıvrıldığı üç parmağıyla kedinin alnından başlayıp sırtına doğru yavaşça sıvazlayarak seviyor... Aynı bir “hayvansever” gibi. İki farklı tür hayvanın oynaşmasına koklaşmasına, zerre benzemiyor. Kendini başka bir yere koyarak yapıyor. (belki haklı) Kedi seviyor o. (kedinin durumuna hiç girmeyeceğim) Kendini, bir berberin çapraz aynasında daha önce hiç görmediğin, istemediğin bir açıdan görmek gibi. Ürpertici.

Herneyse,
Yazı bu kadar.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

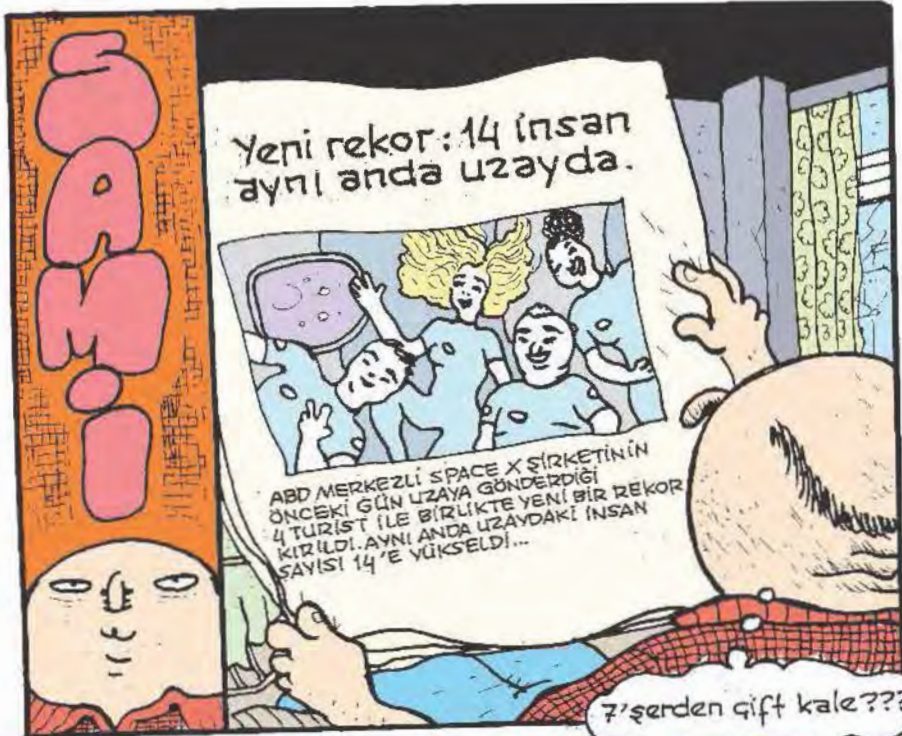
DOLAR VE EURO KARŞISINDA PARAMIZIN DEĞERİNİ KORUMAK İÇİN İLK YAPILMASI GEREKEN 'BENCE TL EMOJİSİ ÇİRETMektir.

BEN İLK ETAPTA BÖYLE BİŞEY DÜŞÜNDÜM, ÜZERİNE TARTIŞIP GELİŞTİREBİLİRİZ SAYGILAR!

UZAYLILAR İLE İLK TEMAS

Ehlikeyif nihilist

Ortağımla tımarhanede tanışmıştık.

[DUSTY CLOUD, 1899-1955, Natalie'nin Laneti]

Okan Yunus Okyanus iyice sokuldu ve burnunu kaldırıp üzerimde gezdirerek beni kolladı: "Sen polis değilsin"

[Hazır yaklaşmışken ben de onu hafifçe kolladım. "Bira fabrikasındaki fare" Burberry Classic sürmüştü.] Kimliğimi gösterdim.

"Tam adın Alp Laçın O mu? Hah hah hah haaa!.. Birader, söylesene, asıl mesleğin ne?"

Pes ettim: "Sosyologum."

"Canın bir şeye sıkılmış olmalı. Gerçi, Albert Camus 'Her entelektüel gangster olmak ister' der. Suça, silaha yaklaşmak için polisliğe heves ettin ha? İyiymiş..."

Otomatik Pilot, iki katlı, 'siyah bira' ışığıyla aydınlanan bir mekan. Müdavimler, lüks otel havuzunda yüzen 100'lük gıcır banknotlar misali yayılmış. Fiyat listesine, adisyona bakmayan, arogan tayfa. P.K. Dick romanlarından, Sait Faik hikayelerinden çıkıp gelmiş, taburelere, sandalyelere, bara vidalanmışlar. Suratlarında mavi buz matlığı. Kimi göbekli: Bellerini saran birer traktör tekeri taşıyorlar. Kimi sıkı: Kokainden sebep kaslar erimiş, kemikler yamulmuş. Dünya malının dünyada kalmasına içeren koleksiyoncular bunlar. Anarşist poz veren burjuvalar. Şiir ezberleyen mühendisler: Nihilizm, kalp damarlarını tıkamış. Koşu ayakkabıları giyiyor, fakat ayak sürüyorlar. Fidel Castro şapkası takıyorlar, lakin devrime dair umutları sönmüş. Kaosa adapte olmuşlar. Geayik derisi yelekler, Diesel marka blucinler ve özel dikim gömlekler... Son model otomobillerinde sigara içmek serbest. Eee, 'cool' tipler. Sanırım hepsi bebekken uçak kazasından sağ kurtuldukları için ömür boyu hava atmaya hak kazanmışlar.

Barmaid, biralarımızı tazeliyor. Kozmetik dağından yuvarlanmış sanki.

"Bu bir roman olsaydı, sen ve ben karşılaşamazdık" diyor Okan Yunus. "Böyle abartılı tesadüfler, hikayenin inandırıcılığını zedeler."

"Anlıyorum" deyip Beck's şişesini diktim.

"Bir dakika, karım söyledi değil mi?!" diye ünlledi. Mevzuya uyanmıştı.

Dudaklarını büzerek kafamı salladım. Ya ne olacaktı? Bu bir BBC dizisi değil. Dark Horse çizgi-romanı da. Burası Türkiye, bur'da gizem yok!

"Asuman tuhaftır" dedi püfleyerek "Üzgün müydü?"

"İli, biraz" diye geçtirdim.

"Hatunum çift kişilikli. Beni evden o kovdu. Şimdi de diğer kişiliği peşime düşüyor."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle..." Okan Yunus konuşurken pek az jest yapıyor. Göz teması istikrarlı. Paragraf başlarında dilini çeviriyor. Bazen de ağzının sağ ucu seğiriyor. Ölçüp tartsa da doğruyu söyleyen ve unutamadığı bir utanç ya da korkunun etkisi altında bir adam. "Ayrıca transseksüel."

"Ha?"

"Öyle... Eski den erkekmiş. 7 kardeşler. Bizimki en küçük. 4 abisi var. 'Doğum sırası efekti' diye bir şey duydun mu? Küçük kardeşlerin transseksüel olma ihtimali daha yüksek. Neyse... Durumu tesadüfen öğrendim. Nüfus kayıt örneğini yanlışlıkla bana mail'lemişti. Adı da Yunus' mu? Adanız yanı!"

Apışıp kaldım. Beynim bulutlanmıştı.

Devam etti: "Boşanmadım. Cinsiyetçilikten yırtmak için bir fırsat işte! Zaten maço biriyim. Ağzım bozuk: O erkek jargonuyla kirlenmiş dilim. Küçük çaplı çapkınlıklar... En hafif hovardalık bile kontrolden kolayca çıkar, malum. Dinamitlenmiş Jenga kulesi gibi çöker muhabbet. Duygu terazisini kim dengeye getirebilir? Nerden baksan iki düzine kadını rencide etmişimdir yani. Vaziyeti ceza değil de, layığını bulmak gibi düşündüm. Evet, Asuman'la evliliği sürdürdüm. Çocuğumuz olamıyor. Eh ben de ideal baba adayı sayılmam zaten. Gel gör ki geçinemiyoruz. 43 yaşındaydım nikahlandığımızda... 7 senedir evliyiz, az değil... 7. yıl boşanma dönemidir. Ailede radyasyon sızıntısı başgösterir. İlk evliliğim 7. yılda gülmelişti. Karımı seviyorum... sanırım. Askerliğini yedek subay olarak yapmış. Ben er'dim. Uzun dönem. Ne bileyim komiser..." Okan Yunus frene bastı. Derin bir nefes aldı. Yakınmak istemiyordu. Asuman yalan atmıştı: İçince şirazesini kayanlardan değildi.

Duvardaki, Francis Bacon'ın [1909-1992] *Adam İçiyor* röprodüksiyonuna gözüm takıldı. Yanındaki saat gece yarısını gösteriyor. Şaire sigara uzattım: "İyi düşünmüşsünüz."

Alt kattan Johnny Wakelin'in In Zaire'si duyuluyordu. "Bu şarkının hikayesini biliyor musun?" diyerek sigarayı aldı.

"Babam bahsetmişti. Maçı da Youtube'dan izledim."

"Baban akıllı biri galiba?"

"Kesinlikle."

Sigarayı yaktı: "O da polis mi?"

"Değil."

Şüpheci ama aynı zamanda anlayışlı bir havaya büründü. Dumanı üfledi. Nefes alırken ciğerinden ince bir ısıklı sesi geliyordu.

Polisler fazla konuşmaz. Özellikle de yabancılarla. Susmalı ve dinlemelisiniz. Bırakın, siviller konuşsun. Saygınlığınızı, gizeminizi, güvenirliliğinizi koruyabilmek ve sade vatandaşların ne haltlar karıştırdığını anlayabilmek için çenenizi tutmanız şarttır. Sessizliği bozmak polisin vazifesi değil...

Okan Yunus'un bana kişisel sorular sormasının manası ne? Bir entelektüel, insanların özel hayatlarını kurcalamaz. Nezaketsizlik etmekten ve denklik ilişkisini bozmaktan sakınır. Ancak adı kimseler kendilerinde örtmeye çalıştıkları kusuru başkalarında ortaya çıkarmaya çalışırlar. Belki de şairimizin içinde tedirgin bir köylü var?

Ona, babamın 15 yıl önce bir operasyon sırasında öldürüldüğünü söylemedim. Size de söylemedim ya sevgili okur, mecbur kaldım. Emniyet binasında odanın bulunduğu koridordaki şehitler panosu vardı ya, işte orada babamın da fotoğrafı asılı...

"İlk eşimin adı Hülya..." dedi Okan Yunus. Benim zihnimde cinayet sahnesi, onun içinde düğün. İnsan insanı böyle dinliyor, anlıyor işte. Biri kan püskürtür, öteki konfeti saçır. İletişimsel ahenk bundan doğar. "Gençliğimde" diye devam etti "Hülya yaygın bir isimdi. Hep Hülya'larla çıktım. İsimler karışmasın, yakalanmayayım diye, Hülya'lara dadadım. Zira ağgözlü, ayran gönüllüydüm. Onları numaralandırıyordum. Zamanla epey Hülya birikti. Takriben 20 adaş kadın. Garip bir haldi. Tüm Hülya'larla aramda cinsel bir bağ kurulmuştu sanki. Onlardan biriyle tanıştımda son derece özgüvenli ve rahattım. Oyunun kuralı belliydi, Hülya isen, benim takımındasın. Mızıkçılık edemezsin. Kataloğumdaki Hülya'lardan biriyle dünyaveine girdim nihayet. 34 yaşında boşandım. Hülya'cılığa tövbe ettim. Şurda burda birkaçına rastladım tabii. Uzak durdum. 9 sene bekar gezdim... Bu saçmalığı sana neden anlatıyorum ki... Kafayı buldum galiba..."

"Eve dönmeyecek misiniz?"

"Sanmıyorum... roman yazacağım."

"Roman mı?"

"E, evet?"

"Konusu ne?"

Birden canlandı, gülümsedi ve hararetle anlatmaya koyuldu: "Polisiye yazmayı planlıyorum. Bir udi var tamam mı. Virtüöz. Yıl 1977... Devlet başkanı, Fahri Korutürk. Cumhurbaşkanlığı Klasik Türk Musikisi Korosu yeni kurulmuş. Adamımız, o koroya bağlı orkestrada çalışıyor. Muhitinde epey popüler. Birgün bunu bayılıp kaçırıyolar. Hastanede uyanıyor. Tepesinde doktorlar, hemşireler. Bir bakıyor ki sağ elinin başparmağı ve işaretparmağı yok! Dehşet içinde çığlığı basıyor. Doktorlardan biri soruyor: "Şifre ne?" Bizimki "Ne?! Ne şifresi?! Nerden bileyim!" deyince hemen sakinleştirici iğne yapıyorlar. Adam tekrar uyanıyor. Bu defa tüm parmaklar kesilmiş. Bağırıp çağırıyor. Soru: "Şifre?" Cevap: "Bilmiyorum!!" Gene iğne. Tekrar uyanıyor. Eller gitmiş. Feryat figan. İğne. Uyanış. Kollar budanmış!"

"İyi de, neden?"

"Bilmiyorum... Soğuk Savaş'ın son demleri... Muhtemelen udimiz ajan. Veya birileri onu ajan sanıyor. Askeri darbe öncesi kargaşa ortamında paranoyak sadistlerin ağına düşen bir musiki üstadının macerası... Bacaklarını da kesiyorlar. Sadece kafa ve gövdeden ibaret bedeniyile bir müzisyen, komployu çözmeye çalışıyor."

Enteresandı bence. "Yazdıkça açılacağı mı uyuyorum. Hikayenin tümünü önceden bilmem şart mı?" Fikrim yok. Roman okumayı severim fakat yazmak beni aşır. "Sen bana emniyet prosedürünü anlattırsan, gerçekçi bir anlatı kurabilirim." İyi de ben Kayıp Şahıslar Bürosu'ndanım. Cinayet Büro'dan biriyle konuşmalı. Hatta 70'lerde görev yapmış gedikli bir polise... "Yo yo, bana sen lazımsın. Okumuş, bilgili bir aynasızsın. Danışmanlık için ücret de ödeyeceğim tabii." Kişisel edebiyat macerasında yeni bir dönem başlamış. "Sofistike denemeler ve muğlak şiirler yazmaya son." Sahi, modernist şiir neden böylesine girift? "Şairin karısı anlamasın diye." Daha önce roman yazma teşebbüsünde bulunmuş muydu? "Hayır. Nihayetinde ben bir yazı insanıyım dostum. Anlatımım da edebiyatımda da iyidir. Roman tekniği hakkında 40 civarında kitap okudum. Hazır hissediyorum." Vay canına... "İyi romanlar 60 yaşından sonra yazılır." Şairlikten emekliye ayrılmış. "Şiir genç işi. 40'ına varmadan bırakacaksın. Boks gibi." Bol şans...

Okan Yunus roman yazmanın icaplarına da değindi: "Düşüncelerini değiştiremiyorsan roman yazamazsın." Ona kanım ısınmıştı. "Yazmaya uygun mevsular, konuşulması zor olanlardır." Neşeli, şakacı biriydi. "Vombat, conta, uçuş ve karabiber kelimelerini aynı cümlede buluşturan tek kişiyi tanyan biricik insan sensin."

Gene de teklifini reddettim: "Size danışmanlık etmeyeceğim."

3 sularında Otomatik Pilot'tan ayrıldım. Paltomun yakalarını kaldırıp yürüdüm. Soğuk yağmur kesik kesik, saat sesi çıkarak yağıyordu: Tik-tak, tik-tak, tik-tak...

Kahve Dinamikleri

Oralet, kivi, muz ve kakao ile donatılmış rengarenk masamızda çaya yer yoktu. Başolan bardaklar, kahvedeki diğer renkli içeceklerle doluyor ve bu renk cümbüşü bizi mutlu etmeye yetiyordu. Sıra dışı masamız,

yalnızca içecekler konusunda değil, kahvede çok alışık olmadıkları bir servis yoğunluğu ile de dikkat çekiyordu. Yaş ortalaması diğer masalara göre daha genç olan bu masa, tostundan köftesine kadar birçok farklı lezzeti tatmaktan çekinmiyor ve bu geleneksel kahveyi, yeni nesil bir kafeye dönüştürüyordu adeta. Eve sürekli birilerinin girip çıkmasından rahatsız olan ya da karşı cinsin çok sık gir çık yaptığı bir ev olduğunda buranın aile apartmanı olduğunu öne süren mutluluk düşmanı mahalle sakinleri gibi ihtiyaarlar da bu renkli masanın mutluluğunu bir türlü kabul etmek istemiyordu. İçlerinden biri, daha fazla dayanamayıp, "Çay için çay. Erkek adam çay içer," diyerek masamızı hedef gösterdi.

Genç masanın sakinleri olarak bu sözlü satışmaya karşılık verme niyetinde değildik ve iskambil kağıtlarını yeşil zemine daha sert vurarak aslında bu cümleyi duymadığımızı, duysak bile umrumuzda olmadığını beden diliyle anlatmaya çalışıyorduk. Fakat o uyarıdan sonra oyuna odaklanmakta güçlük çektiğimizi fark etmiştim. Yeşil zemine bırakılan kağıtlar normal bir zamanda kusursuz bir şekilde zemine yapışırken, şimdilerde yerinden fırlayıp masanın farklı köşelerine dağılıyor ve bir de bu kağıtları toplamakla uğraşıyorduk.

Oyunu yarıda kesip yan masaya döndüm ve amcanın sırtına dokunup onu kendime çevirdim. "Amcacım! Ben lise yıllarında babamın inşaat malzemesi dükkanında haftalık usulü çalışırdım. Bu para senin, ister bir günde istersen bir haftada bitir derdi. Soğuk içecekler için cebimden ödeme yaparken sıcak içecekler sınırsızdı. Öyle de bir güzelliği yapmıştı babam. Ben o yıllarda da oralet içerdim. Bazen kakao söylerdim. Bir günden bir güne kimse gelip de erkek adam çay içer demedi. Sen ise bu cümlelerinle bizi zan altında bırakıyorsun. Mantıklı bir açıklaman varsa eğer buyur gel masamıza, anlat derdin!" diyerek davet ettim kendisini. "Hay hay. Tabii ki seve seve masamıza konuk olurum" dedi ve oturdu.

"Bakin çocuklar ben bu kahveye 12 yıldır düzenli geliyorum. Sız gibi gençlerin tabiriyle müdavimiyim bu kahvenin. Ben kapıdan adımımı atar atmaz çayım doldurulur ve masama bırakılır. Bu yıllarca böyle olmuştur. Buraya bir sürü insan girip çıkar. Bazıları ortamı beğenir kalıcı olur, bazıları da günü birlik takılır ve sonra bir daha yüzünü görmeyiz. Sizi takip ediyorum, birkaç haftaadır geliyorsunuz. Zannediyordum ki niyetiniz de buranın müdavimi olmak. Bizler yerimizi sizin gibi kıymetli gençlere devretmekten büyük mutluluk duyarız ancak bu kahvenin de kendi içinde bazı dinamikleri var. Sız bugün çay kültürünü yok etmek için adım atarsanız, ben buranın müdavimi olarak buna müsaade etmem. Yarın öbür gün bu iş üçüncü nesil kahveye, meyveli sodalara, kumpire, vafila ya da ne bileyim ayvalık tostuna dönebilir. Burası geleneksel bir kahve. Buraya doktor emeklisi ya da mühendis emeklisi gelmiyor. Burası lokal değil, kahvehane. Lütfen bunun bilincinde sipariş verin."

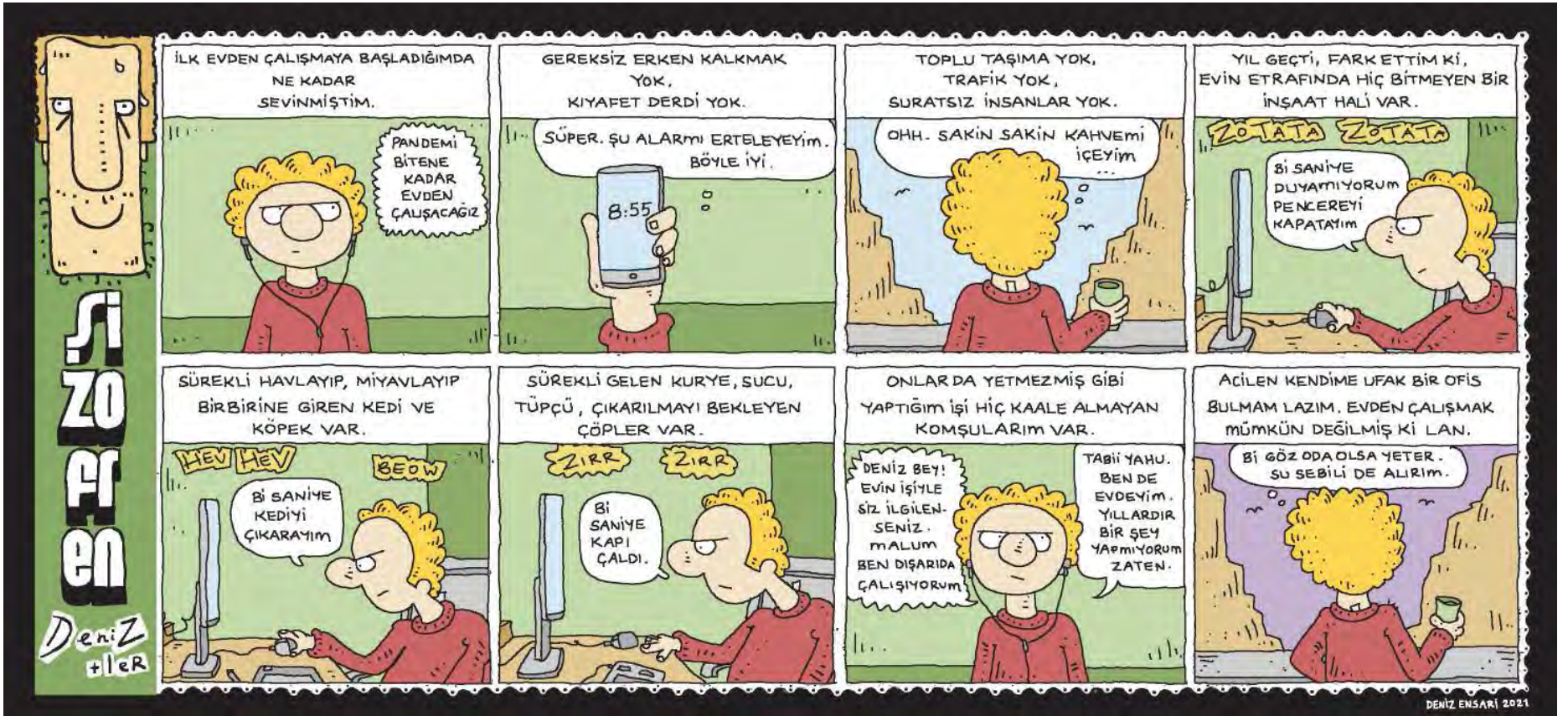
Tehtidat uyarılarını kendi içinde mantıklı olduğunu düşündüğü cümlelerle önümüze süren adamı büyük bir sabırla dinledik. Genç masanın güçlü temsilcilerinden olan Şeref, amcanın açıklamalarına karşılık şunları söyledi: "Biz kahvenin dinamikleri ile oynamaya da burayı bir lokale dönüştürme niyetinde asla değiliz. Kendimizi güvende hissettiğimiz bir ortamda türlü kağıt oyunları ile vakit geçirmek ve bunu da lezzetli içecekler ve gıdalar ile birlikte daha keyifli hale getirmek dışında farklı bir amacımız yok."

Amca, bu açıklama sonrasında derin bir oh çekerek rahatladığını ve bu konuşmanın her iki taraf için de oldukça verimli olduğunu söyledi. Konuşmanın verimliliği birilerinin daha dikkatini çekmiş olacak ki uzak masalardan yorgun argın ve sakin adımlarla gelen, isminin Kazım olduğunu öğrendiğimiz hafif yaşlı ve bilge adam, "Sen cinsiyetçilik yaparak hata ettin. Farklı coğrafyalarda kabul görmüş bir içeceklerle nasıl bağdaştırdın anlamak bir hayli güç. Saçmaladığının farkında bile değilsin. Bu gençler seni yumruklamamak için kendilerini zor tutuyorlar. Alttan alıyorlar ve sen de yüz bulup ısrarla konuşmaya devam ediyorsun. Bu kahvenin dinamikleri ile oynayan biri varsa o da sensin. Derhal burayı terk et ve bir daha gelme" diyerek büyük bir şok etkisi yarattı.

Genç masa olarak birbirimize bakıp kafalarımızı salladık ve bilge adamın söylediklerini onayladık. Gerçekten onu yumruklamamak için kendimizi zor tutuyorduk. Yaşlı adam korkup masadan kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Kapıdan çıkmadan önce son bir kez kahveye ve bizlere bakıp "Yazık! Hiçbiriniz hiçbir şeyi hak etmiyorsunuz" der gibi bir işaret yaptı. Bilge adam, daha çok bir hayvanı korkutup kaçırmak için kullandığımız ayağı sertçe yere vurup gövdeyi öne eğme hareketi ile onu kovaladı ve müsaade istedi. Her ne kadar masamızda kalması için ısrarcı olsak da kabul etmedi ve bir toz bulutu içerisinde kayıplara karıştı.

Çok sonraları öğrendik ki bu bilge adam kahvenin eski sahibiymiş ve oralet, kivi, kakao gibi alternatifleri yıllar önce kahvehane sektörüne kabul ettirmeye çalışan işletmecilerden biriyim. Fakat o dönem çok fazla ilgi görmemiş ve verilen toplu toz içecek siparişleri yüzünden zarar edip kahveyi devretmek zorunda kalmış. Bizim gibi alternatiflere açık gençleri gördüğünde mutlaka masalarını ziyaret eder ve onların varlığı ile gurur duymış.

Çok sonraları öğrendik ki bu bilge adam kahvenin eski sahibiymiş ve oralet, kivi, kakao gibi alternatifleri yıllar önce kahvehane sektörüne kabul ettirmeye çalışan işletmecilerden biriyim. Fakat o dönem çok fazla ilgi görmemiş ve verilen toplu toz içecek siparişleri yüzünden zarar edip kahveyi devretmek zorunda kalmış. Bizim gibi alternatiflere açık gençleri gördüğünde mutlaka masalarını ziyaret eder ve onların varlığı ile gurur duymış.

Haftalık Mizah Dergisi | 6 EKİM 2021 | Sayı: 734

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 350 TL. Özel kargo teslimatı 450 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

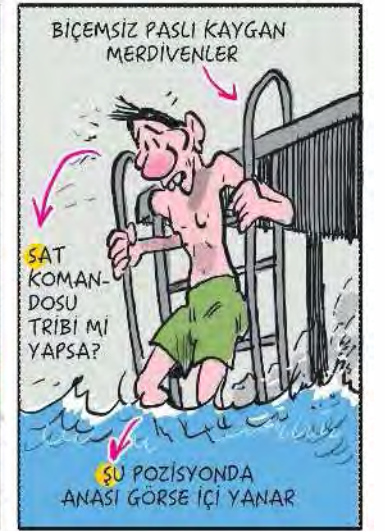
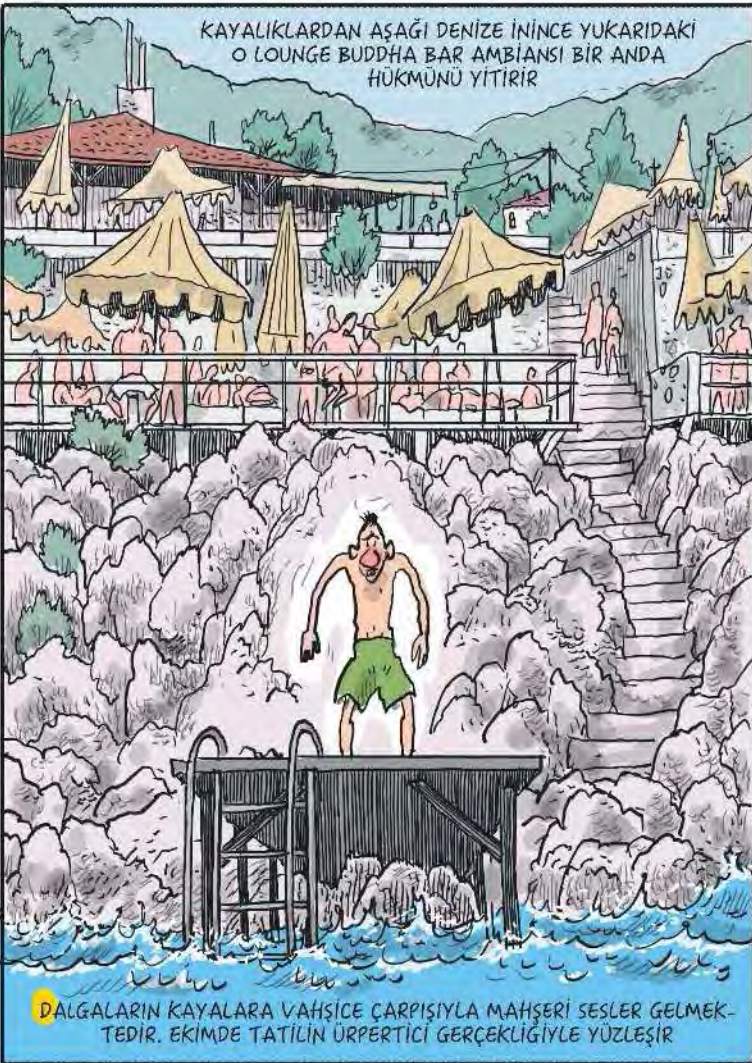
ORTAM
En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLİNİZ!

özet:

GEYSU VE ORTAM KAŞ'TA BOHEM Bİ BEACH'TEDİRLER

SU SOĞUKTUR VE VÜCUT ALIŞACAK GİBİ DEĞİLDİR. TAM İFRAZATI BOŞALTIP ÇIKAYIM DERKENE DENYONUN TEKİ BELİRİR YANIBAŞINDA

